

رابطه جاودانگی، طبیعت و احیاء در معماری سنتی (یزد)

عارفه السادات حسینی^{۱*}، سید محمد حسین آیت اللهی^۲

^۱دانشجوی کارشناسی ارشد دانشکده هنر و معماری یزد. Hosseini.a.1368@gmail.com

^۲استادیار دانشکده هنر و معماری یزد. hayatollahi@yazduni.ac.ir

چکیده

با بازنگری رابطه محیط طبیعی و مصنوع در جوامع سنتی این نتیجه حاصل میشود که در دنیای سنتی وجود نگرشی احترام آمیز و همراه با تقدس به طبیعت و عناصر آن در ادیان سرزمینهای مختلف سبب شده انسان همواره با مقدس و ملکوتی شمردن آن در حفظ و تکریم آن کوشا باشد که این خود جاودانگی و حیات را برای آن رقم زده است. اما با ورود تکنولوژی در دنیای مدرن دیدگاهی نسبت به طبیعت گسترش یافت که در پی بهره وری هرچه بیشتر و رفع نیازهای آنی خود بوده و باعث تخریب محیط زیست و رساندن آسیب های جدی به آن شده است. بنابراین بازنگری در ایدئولوژی انسان امروز نسبت به طبیعت و حرکت به سوی معماری پایدار و در مرحله بالاتر به سوی معماری احیاءکننده با هدف همراهی طبیعت به واسطه تولیدگری بنا، می تواند او را از گرفتار شدن در خطری که ممکن است برای خود به وجود آورد، نجات داده و در این راستا نگرش به گذشته رابطه انسان با طبیعت می تواند راه گشا باشد. لذا میتوان دریافت که برای رسیدن به جاودانگی در معماری و داشتن یک معماری احیاءکننده، طبیعت میتواند نقش بسزایی را ایفا کند چراکه در جاودانگی و معماری احیاءکننده ایجاد حیات و حس زنده بودن هدف اصلی است و از آنجا که در معماری سنتی ایران این امر به وضوح یافت میشود میتوان با بررسی راهکارهای اندیشیده شده در معماری سنتی و بومی برای معماری امروز درس آموخت و این گونه دنباله روی خط مشی کاملتری شویم. روش این پژوهش مبتنی بر مطالعات کتابخانه‌ای و میدانی از طریق مشاهده و تجربه است و رویکردی توصیفی دارد.

واژه‌های کلیدی: احیاء، جاودانگی، طبیعت، معماری احیاءکننده، معماری سنتی.